

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Exercici d'estil fantàstic

La trama. En algun indret de la costa mediterrània, ara. Un grup de vuit amics es retroben al cap de vint anys, però la reunió deriva amb morts difuminades.

La pel·lícula. El debutant Jorge Torregrossa (Alacant, 1973) salta de la petita pantalla a la gran emulant l'estil d'aquells inefables films de sèrie B ianquis anys 50. O quan de la precarietat d'un guió inefable (que ningú pot expressar amb paraules), se'n deriva una posada en escena que fa de la pobresa, virtut. *Fin* vol narrar un conte apocalíptic en sintonia amb un dels que ha orquestrat el demiürg del gènere, Stephen King, dispost a buscar el vora-viu existencial d'un grup de joves ja no tan joves. Tot ressona a vist i revist. Torregrossa demostra saber-se els trucs de l'ofici del narrador audiovisual. Per tant, a l'hora de plasmar en imatges les aventures d'aquests vuit supervivents perduts, el film s'adapta als paràmetres establerts per l'ortodoxia Hollywood. És a dir, que si el Bayona de *Lo imposible* i *Las aventuras de Tadeo Jones* donaven el pega com a productes *made in Hollywood* quan eren fetes a l'Espanya del Rajoy, tot s'hi val i tonto l'últim. Vaja, que si la solució al problema cinematogràfic espanyol (i per extensió català, ei!) és clonar els productes ianquis, la Catalunya Lliure d'en Mas té tela per a una bona

estona. ¿Què més? Dir que la pel·li adapta la novel·la homònima de David Monteagudo (*Acantilado*) que no he llegit. Muts i a la gàbia per tant. Però pel que he vist, amb un ull tancat i l'altre a estones també, *Fin* no hauria d'haver passat d'un curtmetratge singular, fet entre amics amb sentit del gol immediat. Que l'Apocalipsi ens subsumeixi dins un vaixell a veles tot penetrant una mar de boires inabastables, no deixa de ser una icona tan romàntica com rovellada.

Fin

Director: Jorge Torregrossa. Intèrprets: Maribel Verdú, Daniel Grao, Clara Lago. Espanya, 2012. 90'. JC Alpicat, Lauren Lleida. 23 novembre.

És a dir, distòpica. Dit el que he dit, fi. Punt.

La imatge. El voltor, talment com el lleó, abraonant-se dins l'escena, ran del mar i la mar.

La frase. "Tot i que ho sembli, no som tan importants", deixa anar la Clara Lago, en un atac de realisme. Pura entelèquia retòrica d'anar per casa. Altra cosa seria que la frase sortís de la boca dels líders polítics que mantenim.

La recomanació. La bona gent que s'ho passà teta amb aventures *lost*,